

først have holdt deres Taler et Sted og derpaa ere gaaede hen og have holdt dem et andet Sted. Menneskemængden paa Gaden stod ganske rolig uden at foretage sig noget ulovligt. Der foreligger intet om, at Færdselen var spærret, eller at der i det hele forefaldt noget ulovligt. Men her som ved den tidligere nævnte Lejlighed har man det Indtryk, at Politiet ønskede, der skulde ske noget. Det havde i og for sig ogsaa faaet en vis Anledning dertil, idet Højrebladene, Kapitalistbladene i det hele taget, havde ophidset dertil. Ja, de havde næsten ligefrem truet Politiet til at slaa løs. Der var fremkommet direkte Klager over, at Politiet viste sig alt for lemfældigt. Da nu Politiassistenten var ked af at staa der længere og gerne vilde hjem, saa gav han sig til at raabe den sædvanlige Formular om, at han i Kongens og Lovens Navn opfordrede Folk til at gaa hjem. Han raabte dette tre Gange, men selvfølgelig kunde kun de nærmeststaaende høre det, de fleste hørte det ikke, og de, der hørte det, forstod sikkert ikke Alvoren deri, og det er ogsaa noget berettiget, at de fandt, at Situationen var en saadan, at der aldeles ikke var nogen Grund for Politiassistenten til at fremsætte en saadan Opfordring. Denne blev som Følge deraf maaske ikke opfyldt saa hurtigt, som Politiassistenten ønskede det. I alt Fald kommanderede Politiassistenten pludselig: „Stavene frem!“, og Betjentene gav sig til at fare løs paa Mængden med dragne Knipler, væltede sig ligesom i de foregaaende Tilfælde ind paa Folk og slog blindt løs paa Mænd, Kvinder og Børn, der vare væltede omkuld og laa paa Jorden, ja, trængte endog ind i Kafeer og Gadedøre, hvor Folk havde søgt Tilflugt, for at drive dem ud derfra. Der var en Del, der var tyet ind i en privat Kafe hvortil der jo ganske vist er offentlig Adgang, og hvor man dog skulde synes, at Folk maatte have Lov at ty hen, men det blev dem forment af Politiet, som drev alle dem ud paa Gaden igen, som ikke havde Siddeplads der inde.

Hvis man nu tror, at det var Bøller og løse Eksistenser, der vare til Stede her, hvad man somme Tider har hørt sige, saa tager man fuldstændig fejl. Det var for den aldeles overvejende Del jævne Folk med deres Hustruer, som vare komne for at høre paa Talerne ved det omtalte Møde og ogsaa for at give deres Harme Luft over den Maade, hvorpaa Myndighederne optraadte, og over, hvad der fandt Sted under Sporvejsstrekken. De vilde afvente

Mødets Slutning, men det kunde de altsaa ikke faa Lov til. Havde Politiet ladet være med at optræde, som det gjorde, er det min Overbevisning, at der ikke var sket det ringeste, men Befolkningen var gaaet hjem, uden at der var sket noget, som kunde give Anledning til det, som nu fandt Sted. Men Politiet vilde det anderledes. Det skulde formodentlig have et Resultat at opvise, og det fik et saadant. Men selv konservative Blade, der unde Arbejderne alt godt af den Art, selv de have fundet, at Politiets Optræden ved denne Lejlighed var for brutal. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle faa Linier af de paagældende Blade. Regeringsbladet „Riget“ skriver saaledes: „Muligvis tog nogle Betjente, der ryddede en Fortovsstilling foran en Kafe, lovlig stærkt fat“. Saaledes skriver altsaa dette Blad, som dog sikkert ikke staa særlig sympatisk overfor den Befolkning, som var til Stede her. Selv et Højreblad som „Vort Land“ finder, at det er for galt og skriver: „Det mærkede man i Aftes, naar man befandt sig midt i Mylderet, at Lyngbygades Politibetjente havde faaet Ordre til at slaa løs“. Og „Politiken“, der ikke kan beskyldes for at have taget Arbejderens Parti under Sporvejsstrekken, skildrede Oprinet bl. a. saaledes: „Det er modbydeligt at se voksne Mennesker slaas, men det er dobbelt modbydeligt at se paa en Situation som denne, hvor den ene Part slaar og den anden flygter i vild Panik. Luften fyldtes af Hysten og Skrigen. Kvinder bleve revne om, og Tøjet blev flaaet, medens Kniplerne klaskede paa Rygstykkerne. Folk flygtede baade ad Nørrebrogade og Jagtvejen. En Dame blev slaet saaledes, at hun maatte køres bort i en Lægevagtsstationsvogn. Mange tyede ind i Fortovskafeerne paa Runddelen. Her maatte imidlertid ikke være andre end de, der havde Siddeplads, og da Betjentene stormede ind for at jage de staaende ud, væltede de Borde og Stole og slog Glas og Flasker itu, hvad der selvsagt vakte Harme hos Kafegæsterne“. Og Politiet selv indrømmer klart, at det var fuldstændig uden Grund, at det slog løs paa Folk. Et Blad har interviewet vedkommende Politiassistent, som førte Kommandoen ved den Lejlighed, Hr. Hakon Jørgensen, og Politiassistenten udtalte sig saaledes til Bladet: „Foran os fløj Folk af Sted, saa det var os, de forreste, umuligt at naa nogen med Stavene. Paa det Tidspunkt, da vi rykkede frem, var Folk som sagt saa langt borte, at de